

UOHSX00EPODA

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka: ÚOHS-R0056/2021/VZ

Číslo jednací: ÚOHS-13622/2021/162/DJa

Brno 12.05.2021

V řízení o rozkladu ze dne 10. 3. 2021 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne navrhovatelem –

- **S&T CZ s.r.o.**, IČO 44846029, se sídlem Na Strži 1702/65, 140 00 Praha 4, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp.zn. ÚOHS-S0482/2020/VZ, č. j. ÚOHS-06859/2021/500/Alv ze dne 23. 2. 2021 vydanému ve správním řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele –
- **Česká republika - Ministerstvo práce a sociálních věcí**, IČO 00551023, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2,

učiněných při zadávání veřejné zakázky s názvem „**Podpora a rozvoj systému IPPD rezortu MPSV**“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 12. 8. 2020 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 17. 8. 2020 pod ev. č. Z2020-028488, ve znění oprav uveřejněných dne 14. 9. 2020, 18. 9. 2020 a 24. 9. 2020 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 17. 8. 2020 pod ev. č. 2020/S 158-385984, ve znění oprav uveřejněných dne 14. 9. 2020, 18. 9. 2020 a 25. 9. 2020,

jsem podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 152 odst. 5 a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0482/2020/VZ, č. j. ÚOHS-06859/2021/500/Alv ze dne 23. 2. 2021

potvrzují

a podaný rozklad

zamítám.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Zadavatel – Česká republika - Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČO 00551023, se sídlem Na Poříčnickém právu 376/1, 128 01 Praha 2 (dále jen „**zadavatel**“) – jakožto veřejný zadavatel ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“¹) – zahájil dne 12. 8. 2020 odesláním oznámení o zahájení zadávacího řízení k uveřejnění otevřené řízení za účelem zadání veřejné zakázky s názvem „Podpora a rozvoj systému IPPD rezortu MPSV“, přičemž toto oznámení bylo uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 17. 8. 2020 pod ev. č. Z2020-028488, ve znění oprav uveřejněných dne 14. 9. 2020, 18. 9. 2020 a 24. 9. 2020 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 17. 8. 2020 pod ev. č. 2020/S 158-385984, ve znění oprav uveřejněných dne 14. 9. 2020, 18. 9. 2020 a 25. 9. 2020 (dále jen „**veřejná zakázka**“).
2. V bodě 2. zadávací dokumentace (dále jen „**ZD**“) je uvedeno, že *[p]ředmětem plnění veřejné zakázky je zajištění podpory provozu a rozvoje systému IPPD (dále jen „**Systém**“), přičemž předmět této veřejné zakázky zahrnuje zejména provedení následujících plnění:*
  - *poskytování služeb převzetí spočívajících v převzetí Systému od MPSV na základě plánu převzetí vypracovaného vybraným dodavatelem (...) (dále jen „**Služby převzetí**“);*
  - *poskytování služeb provozní podpory provozu Systému, vč. monitoringu Systému, zejména pro zajištění vysoké dostupnosti Systému, poskytování správy a údržby Systému a podpory jeho uživatelů, zajištění implementace příslušných zákonných změn a zajištění podpory provozování Systému (dále jen „**Služby podpory provozu**“);*
  - *vytvoření cílového návrhu řešení Systému (dále jen jako „**Cílový návrh**“), který bude obsahovat:*
    - *technologické a procesní posouzení stávajícího stavu Systému,*
    - *revize a optimalizace komponent a vazeb funkčního celku Systému,*
    - *revize a doplnění metodik a procesů ve vztahu k Systému,*
    - *revize a doplnění dokumentace Systému,*
    - *detailní technický návrh realizace změn spojených s revizí a optimalizací funkčního celku Systému,*

---

¹ Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení zadávacího řízení na veřejnou zakázku, v daném případě ve smyslu ustanovení § 56 zákona v návaznosti na ustanovení § 273 zákona.

- *detailní technický návrh realizace změn v souladu se schválenými funkčními a nefunkčními požadavky;*
- *implementace Systému v souladu s cílovým návrhem (dále jen „Implementace“) vč.*
  - *implementace změn spojených s revizí a optimalizací funkčního celku Systému,*
  - *implementace změn v souladu se schválenými funkčními požadavky,*
  - *dodání úplné dokumentace Systému v souladu s nefunkčními požadavky,*
  - *nastavení metodik a procesů ve vztahu k Systému;*
- *poskytování služeb rozvoje Systému dle požadavků zadavatele po celou dobu trvání smluvního vztahu, a to na základě objednávek zadavatele (dále jen „Rozvoj“), přičemž obdobným způsobem bude objednáváno též poskytování školení pro klíčové uživatele, metodiky, administrátory a koncové uživatele Systému určené zadavatelem. Školení budou prováděna prezenčně vybraným dodavatelem, zadavatel zajistí školicí a prezentační techniku a potřebnou konektivitu k příslušnému prostředí zadavatele; a*
- *poskytování služeb exitu spojených se závěrečným ukončením poskytování služeb a spočívajících v přípravě a předání Systému novému poskytovateli na konci smluvního vztahu, které zahrnují: poskytnutí potřebné součinnosti podle pokynů zadavatele novému poskytovateli, předání veškeré dokumentace a potřebných informací, vypracování exitového migračního plánu v dostatečném předstihu a poskytnutí nezbytné součinnosti k jeho realizaci (dále jen „Exit“);*

(Služby převzetí, Služby podpory provozu, Cílový návrh, Implementace, Rozvoj a Exit dále společně jen jako „Služby“).

Detailní specifikace výše uvedených Služeb je včetně způsobu jejich plnění a příslušných podmínek uvedena v Příloze B této zadávací dokumentace, kterou tvoří závazný vzor smlouvy (dále jen „Smlouva“ nebo „Závazný vzor Smlouvy“). Rozsah Služeb je uveden formou katalogových listů uvedených v Příloze B1 této zadávací dokumentace s názvem „Funkční a nefunkční požadavky“, která tvoří v nezměněné podobě přílohu č. 1 Závazného vzoru Smlouvy na plnění této veřejné zakázky.’ (Pozn. předsedy Úřadu: dále v tomto rozhodnutí bude používána zkratka „závazný návrh smlouvy“).

3. Z bodu 1. ZD vyplývá, že předpokládaná hodnota veřejné zakázky činí 171 mil. Kč bez DPH.
4. Dne 20. 10. 2020 byly zadavateli doručeny námítky navrhovatele – S&T CZ s.r.o., IČO 44846029, se sídlem Na Strži 1702/65, 140 00 Praha 4 (dále jen „**navrhovatel**“) z téhož dne, jimiž navrhovatel brojí proti zadávacím podmínkám a proti postupu zadavatele v zadávacím řízení (dále jen „**námítky**“).
5. Zadavatel námítky rozhodnutím ze dne 3. 11. 2020 doručeným navrhovateli téhož dne (dále jen „**rozhodnutí o námítkách**“) odmítl.
6. Vzhledem k tomu, že se navrhovatel s rozhodnutím o námítkách neztotožnil, podal dne 13. 11. 2020 k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), jakožto orgánu příslušnému podle § 248 zákona k výkonu dozoru nad dodržováním pravidel stanovených zákonem, návrh na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele z téhož dne (dále jen „**návrh**“).

7. Podle § 249 zákona ve spojení s § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) bylo správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zahájeno dnem 13. 11. 2020, kdy Úřad obdržel návrh.
8. Navrhovatel návrh směřoval proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky, které považoval za diskriminační, a dále i proti postupu zadavatele, zejména při vysvětlení ZD.
9. Předseda Úřadu odkazuje na body 8. až 23. odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterých Úřad popsal obsah návrhu. Navrhovatel se návrhem domáhal, aby Úřad uložil nápravné opatření spočívající ve zrušení zadávacího řízení a zároveň zakázal zadavateli uzavřít smlouvu v předmětném zadávacím řízení.
10. Dne 31. 12. 2020 vydal Úřad rozhodnutí sp. zn. ÚOHS-S0482/2020/VZ, č. j. ÚOHS-42022/2020/523/GHo z téhož dne o nařízení předběžného opatření, kterým zadavateli uložil zákaz uzavřít smlouvu v zadávacím řízení na veřejnou zakázku, a to až do pravomocného skončení vedeného správního řízení.

II. **Napadené rozhodnutí**

11. Dne 23. 2. 2021 vydal Úřad rozhodnutí sp. zn. ÚOHS-S0482/2020/VZ, č. j. ÚOHS-06859/2021/500/Alv (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým návrh navrhovatele zamítl, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření.
12. Úřad se zabýval kvalifikačním kritériem spočívajícím v prokázání zkušenosti s realizací referenčních dodávek jednak u dodavatelů, jednak u členů realizačního týmu, přičemž navrhovatel rozporoval zejména požadavek, aby referenční služby byly plněny v určitých případech různými objednateli. Úřad se dále zabýval požadavkem na komunikaci členů realizačního týmu v českém či slovenském jazyce, požadavkem na určitou certifikaci, požadavkem na soulad implementace systému s architekturou eGov a zákonem č. 181/2014 Sb., o kybernetické bezpečnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ZKB**“), požadavkem na počet referenčních služeb, které bylo nutno doložit, omezenou možností využít poddodavatele, spornými obchodními podmínkami veřejné zakázky, jakož i otázkou tvrzeného porušení § 98 ze strany zadavatele. V žádné z uvedených oblastí Úřad neshledal důvody pro uložení nápravného opatření.

III. **Rozklad navrhovatele**

13. Dne 10. 3. 2021 podal navrhovatel Úřadu rozklad z téhož dne proti napadenému rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo navrhovateli doručeno dne 24. 2. 2021. Rozklad byl podán v zákonné lhůtě.

Námítky rozkladu

14. Navrhovatel úvodem svého rozkladu shrnul skutkový stav a taktéž zdůraznil porušení některých zásad správního řízení (zásadu nestrannosti a objektivního postupu správního orgánu, zásadu legitimního očekávání a materiální pravdy) ze strany Úřadu. Navrhovatel má za to, že Úřad nekriticky přebíral argumentaci zadavatele a zcela ignoroval argumenty a důkazy předložené navrhovatelem. Dle navrhovatele Úřad nedostatečně zjistil skutečný stav věci. Dále navrhovatel zpochybnil nestrannost a objektivitu postupu Úřadu při posouzení dané věci. K porušení zásady legitimního očekávání navrhovatel uvedl, že Úřad

v posuzovaném případě vybočil ze své dosavadní rozhodovací praxe. Dle navrhovatele dosavadní rozhodovací praxe směřovala k pojetí kvalifikace jako naplnění minimálního předpokladu, který umožní řádné splnění veřejné zakázky. Úřad naproti tomu v napadeném rozhodnutí schvaluje nastavení technické kvalifikace s cílem hledání špičky v daném oboru, a to i za cenu vyloučení soutěže.

15. K okruhu námitek týkajících se požadavku zadavatele, aby byly referenční zakázky poskytovány různým objednatelům, navrhovatel uvedl, že Úřad v napadeném rozhodnutí neuvádí jakékoliv rozumné argumenty, proč má právě složitost a význam IPPD systému tak zásadní souvislost s požadavkem na reference od různých objednatelů. Dle navrhovatele samotný fakt, že je určitý systém složitý a jakkoliv významný, rozhodně nevytváří automatické „rovnítka“ s oprávněností požadavku na prokázání referenčních zakázek od více objednatelů. Navrhovatel má rovněž za to, že Úřad pominul jeho argumenty ohledně velmi rozdílných IT prostředí uvnitř jedné velké nadnárodní organizace, anebo naopak jednoho IT prostředí, které se prolíná více organizacemi.
16. Navrhovatel dále brojí proti kritériu hodnocení, které obsahuje požadavek zadavatele, aby referenční projekty členů realizačního týmu byly poskytovány různým objednatelům. Navrhovatel považuje úvahu Úřadu, že zkušenosti pracovníka získané u více objednatelů mají vyšší hodnotu pro zadavatele, za spornou. Dle navrhovatele právě méně schopní a výkonní pracovníci jsou často přesouváni z jednoho projektu na jiné projekty. Přijetí takové úvahy Úřadu dle navrhovatele v podstatě znamená, že nezáleží na míře nesmyslnosti podmínky stanovené zadavatelem, ale rozhodující je, zda je tato podmínka stanovena průhledným, korektním a právně předvídatelným způsobem. S tímto názorem Úřadu navrhovatel nesouhlasí.
17. Navrhovatel nesouhlasí s argumentací Úřadu ohledně požadavku na komunikaci v českém a slovenském jazyce u všech členů realizačního týmu a považuje tuto argumentaci za iracionální. Dle navrhovatele je těžko pochopitelné, jak mohl Úřad dospět k názoru, že by pracovník se základní znalostí českého jazyka mohl být schopen aktivně komunikovat se všemi členy týmu o vysoce odborných otázkách v českém jazyce.
18. Navrhovatel k dalšímu argumentačnímu okruhu týkajícího se požadavku zadavatele na implementaci systému v souladu s eGOV architekturou a ZKB uvádí, že Úřad opět pouze přebírá argumentaci zadavatele bez toho, aby se pokusil jakkoliv zjistit skutečný stav věci (např. porovnáním národních úprav týkajících se kybernetické bezpečnosti). Dle navrhovatele jsou národní právní úpravy evropských států týkající se problematiky kybernetické bezpečnosti s ohledem na evropské směrnice velmi podobné.
19. Dále navrhovatel k požadavku na certifikace členů realizačního týmu tvrdí, že požadované certifikace s danou pozicí prakticky nesouvisí. Navrhovatel je toho názoru, že Úřad nezkoumal míru relevance a nezbytnosti těchto certifikací k plnění veřejné zakázky. Stejně tak se měl Úřad zabývat otázkou, zda koncentrace všech požadavků na certifikace do jedné osoby může zadavateli přinést takovou přidanou hodnotu, která může ospravedlnit zásadní omezení hospodářské soutěže.
20. Navrhovatel dále v rozkladu uvádí, že zadavatel významně omezil poddodavatelské plnění, a tím výrazně zasáhl do rozsahu hospodářské soutěže. Podle názoru navrhovatele se Úřad

spokojil při odůvodnění tohoto požadavku ze strany zadavatele jen s obecnými frázemi. Tento postup Úřadu navrhovatel považuje za povrchní.

21. Navrhovatel v další části rozkladu nejprve brojí proti postupu zadavatele při vyřizování dotazů a proti nejasným zadávacím podmínkám. Navrhovatel rovněž dále rozporuje přiměřenost několika smluvních podmínek.

Závěr rozkladu

22. Navrhovatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k novému projednání.

IV. Řízení o rozkladu

23. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

24. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení věci ve všech jejích vzájemných souvislostech byl podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, jakož i správnost napadeného rozhodnutí, ta však toliko v rozsahu námitek uplatněných v rozkladu, přičemž byl přijat následující závěr.
25. Úřad tím, že napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je v něm uvedeno, rozhodl správně a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč nebylo nepřistoupeno ke změně ani ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Stanovisko rozkladové komise

26. Na tomto místě je třeba uvést, že rozkladová komise po projednání rozkladu předložila návrh, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena Úřadu k novému projednání. Stanovisko rozkladové komise bylo založeno na tom, že odůvodnění napadeného rozhodnutí v pasážích týkajících se požadavku zadavatele, aby byly referenční zakázky poskytovány různým objednatelům a požadavku na komunikaci v českém nebo slovenském jazyce u všech členů realizačního týmu, nebylo dostatečně podloženo a bylo by vhodné uvedené pasáže lépe odůvodnit.
27. Dále je nutno doplnit, že se zbývajících částmi odůvodnění napadeného rozhodnutí se rozkladová komise ztotožnila a závěry v nich učiněné považuje za správné. Rozkladová komise ve svém stanovisku nerozporovala, že by zadavatel stanovil požadavky nepřiměřeně ve vztahu k povaze předmětu plnění veřejné zakázky. Z toho důvodu je předseda Úřadu toho názoru, že pro naplnění zásady efektivnosti a rychlosti daného řízení bude na místě doplnit odůvodnění napadeného rozhodnutí. K tomu lze odkázat na názor Nejvyššího správního soudu učiněný v rozsudku č. j. 6 As 286/2018-34 ze dne 10. 12. 2018, kde uvedl, že „není namístě, aby správní soudy podporovaly již tak dosti rozšířený alibismus a přehnanou opatrnost nadřízených správních úřadů, jež odmítají převzít odpovědnost za výsledek

správního řízení, neboť takový přístup by vedl k neefektivnímu a nevhodnému oddalování konečného vyřešení případu“.

28. Jelikož rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek, může rozkladový orgán nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určité dílčí argumentační nedostatky podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47).
29. V návaznosti na výše uvedené předseda Úřadu usoudil, že by vrácení věci Úřadu k dalšímu projednání nepřineslo jiný výsledek. Předseda Úřadu proto přistoupil k potvrzení napadeného rozhodnutí a zamítnutí podaného rozkladu namísto vrácení věci Úřadu k novému projednání, jak zněl právě návrh rozkladové komise. Takový postup totiž za daných okolností nejvíce odpovídá zásadě procesní ekonomie.

V. K námitkám rozkladu

Obecně k zadávacím podmínkám a požadavkům zadavatele

30. Předseda Úřadu v obecné rovině primárně uvádí, že veškeré požadavky na předmět plnění veřejné zakázky zadavatel stanoví na základě svých potřeb, které musí být vždy důvodné. I při existenci konkrétní potřeby, na základě které zadavatel specifikuje požadavky na určitý výrobek, práci nebo poptávanou službu, kterými provádí kvalitativní vymezení předmětu veřejné zakázky, musí zadavatel dodržet základní zásady zadávacího řízení dle § 6 zákona, aby bylo dosaženo účelu předpokládaného zákonem, a to zadání veřejné zakázky při zajištění hospodářské soutěže, což ve svém důsledku zajišťuje hospodárné nakládání s veřejnými prostředky.
31. Obecně k účelu stanovení podmínek kvalifikace v zadávacím řízení je nutno uvést, že se jedná o nástroj, který má zadavateli pomoci určit dodavatele, kteří by následně měli být schopni veřejnou zakázku řádně a včas realizovat. Za kvalifikaci je tedy třeba považovat způsobilost (schopnost) dodavatele realizovat zadavatelem požadovanou veřejnou zakázku. Skutečnost, že dodavatel prokáže splnění požadované kvalifikace, poskytuje zadavateli záruku, že bude moci uzavřít smlouvu na plnění veřejné zakázky s dodavatelem, který je po všech stránkách způsobilý veřejnou zakázku splnit, a nejsou známy okolnosti, které by jeho schopnost splnit předmět veřejné zakázky zpochybňovaly. Účelem kvalifikace tak je zabezpečit, aby dodavatel se zájmem realizovat veřejnou zakázku byl po profesní, technické a ekonomické stránce způsobilý předmět veřejné zakázky v požadovaném rozsahu a požadovaným způsobem splnit. Tedy čím podrobnější a přísnější požadavky si zadavatel v ZD stanoví, tím více redukuje riziko, že dojde ke zmaření – pro zadavatele – primárního účelu zadávacího řízení.
32. Zadavatel však musí vždy vybalancovat, kdy se jedná o oprávněné požadavky na schopnost dodavatele plnit předmět veřejné zakázky a kdy už se jedná o požadavek nepřipadně zužující okruh možných dodavatelů, tedy požadavek, jenž je v rozporu s některou ze zásad uvedených v § 6 zákona.
33. Ve vztahu ke zde řešenému případu je nutno uvést, že Úřad vycházel v napadeném rozhodnutí ze správných předpokladů, když uvedl, že zadávací podmínky, včetně podmínek technické kvalifikace, musí být výrazem objektivních a odůvodněných potřeb zadavatele,

musí zohledňovat druh, rozsah a složitost konkrétního předmětu veřejné zakázky a nesmí bezdůvodně omezovat okruh potenciálních dodavatelů (body 91. - 98. odůvodnění napadeného rozhodnutí).

K požadavku zadavatele, aby byly referenční zakázky plněny různými objednateli, a k požadavku na hodnotu referenční zakázky

34. Navrhovatel nejprve v rozkladu vyjádřil svůj nesouhlas s názorem Úřadu, že členové koncernu BAYER AG jsou z pohledu zákona samostatnými právními subjekty. Dle navrhovatele není každá pobočka tohoto koncernu samostatným právním subjektem. Předseda Úřadu k této argumentaci navrhovatele v rozkladu uvádí, že Úřad se vyjádřil ke konkrétnímu příkladu navrhovatele předestřenému v návrhu, a tedy ke koncernu BAYER AG. Součástí tohoto koncernu je několik samostatných právních subjektů, a proto tento koncern nemusí být považován „pouze“ za jednoho objednatele. Úřad tak správně dovodil, že je pravděpodobné, že každý takový objednatel bude mít vlastní IT prostředí, a dodavatel tak bude moci prokázat kvalifikaci referencemi od těchto různých objednatelů (viz bod 101. odůvodnění napadeného rozhodnutí). Pokud v rozkladu navrhovatel uvádí, že se Úřad měl zabývat argumentací, že obecně existují hospodářské subjekty, které mají pobočky bez samostatné právní osobnosti, tak měl takto postavit své námitky i v návrhu. Bez ohledu na výše uvedenou námitku lze obecně konstatovat, že hospodářský subjekt bez právní osobnosti (navrhovatel v rozkladu uvedl pobočku) nemůže vstupovat do právních vztahů, protože tento subjekt nebude mít postavení objednatele. Lze tak předpokládat, že takovýto subjekt bez právní osobnosti bude sdílet IT prostředí své „mateřské“ právnické osoby (zřizovatele pobočky). I kdyby tento logický předpoklad v konkrétních případech neplatil, neznamená to, že zadavatel pochybil, pokud tuto skutečnost nezohlednil. V rozporu se zákonem není postup, kdy zadavatel na své odůvodněné potřeby reaguje stanovením zadávacích podmínek, které vychází z jeho logického úsudku. Zákon totiž zadavatele nenutí do zadávacích podmínek promítnout skutečnosti, jejichž znalost po zadavateli nelze přiměřeně požadovat. Po zadavateli nelze chtít, aby vykonával téměř „detektivní činnost“ při zjišťování rozhodných okolností, které dávají podobu jeho konkrétnímu postupu (srov. rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 8. 3. 2021, sp. zn. ÚOHS-R0240/2020/VZ, č. j. ÚOHS-08483/2021/161/JSu nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 12. 2020, č. j. 30 Af 72/2018-148). Předseda Úřadu tak nepovažuje tyto námitky navrhovatele za relevantní.
35. Ke znění dotčeného kvalifikačního kritéria v „Příloze č. A1 PD – Seznam významných služeb“, která je přílohou „Přílohy A – Podmínky kvalifikace“ zadávací dokumentace, ke znění žádosti o vysvětlení tohoto ustanovení a znění příslušné odpovědi zadavatele na takovou žádost lze odkázat na body 96. a 110. odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde jsou tyto dokumenty citovány.
36. K vymezení zadávacích podmínek se mj. vyjádřil také Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku č. j. 7 Afs 44/2013 – 39 ze dne 7. 11. 2013, v němž ve vztahu k podmínkám technické kvalifikace uvedl, že *„...je na uvážení zadavatele, jaké a jak podrobné podmínky účasti na veřejné zakázce nastaví. (...) Co se týče konkrétních požadavků na dodavatele, úprava v zákoně o veřejných zakázkách umožňuje zadavateli zvolit si z nich takové, které považuje ve vztahu k předmětu zakázky za nezbytné. Protože se jedná převážně o ustanovení ponechávající zadavateli prostor pro úvahu, musí být potřeba takového požadavku*

odůvodnitelná. To znamená, že čím podrobnější a přísnější požadavky zadavatel zvolí, tím vyšší nároky budou kladeny na jejich odůvodnění.“ Citovaný rozsudek byl sice vydán za účinnosti předchozí právní úpravy zadávání veřejných zakázek, jeho závěry jsou však použitelné i za účinnosti zákona. To platí paušálně o veškeré judikatuře ve zdejších rozhodnutích citované, která byla vydána za předchozí právní úpravy.

37. Úřad v napadeném rozhodnutí nejprve posoudil, zda zadavatel požadavek na různé objednatele u dvou druhů významných služeb řádně odůvodnil. Zadavatel ve svém vysvětlení ZD uvedl své motivy k takovému nastavení napadené zadávací podmínky, a to konkrétně potřebu ověřit znalost a schopnost převzít provozovaný systém a dále ho rozvíjet, a taktéž potřebu ověřit schopnost a znalost předání provozovaného systému. Tímto zadavatel zdůraznil, že je pro něho důležité, aby potenciální dodavatelé měli dostatečné zkušenosti s různým ICT prostředím, neboť podstatou veřejné zakázky je převzetí již existujícího systému od stávajícího dodavatele. Krajským soudem v Brně (viz rozsudek uvedeného soudu ze dne 13. 4. 2021, č. j. 29 Af 63/2020-213) bylo judikováno, že důležitost předmětu plnění veřejné zakázky pro zadavatele může ospravedlnit přísnější kvalifikační požadavky (v daném případě šlo o požadavek na dvě referenční zakázky odpovídající předmětu plnění), čímž zadavatel minimalizuje riziko budoucího plnění veřejné zakázky. Z níže uvedeného zdůvodnění řešeného kvalifikačního požadavku je patrné, že se v daném případě jedná o systém pro zadavatele důležitý.
38. Tyto své důvody zadavatel dále rozvedl v rozhodnutí o námitkách a ve vyjádření k návrhu, kde uvedl, že účelem této kvalifikační podmínky bylo prokázat zkušenost dodavatele s více IT provozy, a tedy schopnost dodavatele přizpůsobit se procesům spojeným s IT provozem u více objednatelů. Zadavatel dále uvedl, že dodavatel mající zkušenost v širším spektru objednatelů bude lépe schopen přizpůsobit své procesy objednateli, současně bude mít i větší zkušenost s různorodými provozy, jejich přebíráním a poskytováním podpory (předmětem veřejné zakázky je převzetí stávajícího, již existujícího systému zadavatele, podpora provozu tohoto systému, implementace a propojení systému s ostatními systémy zadavatele, jakož i rozvoj systému, nikoliv vytvoření nového systému). Zadavatel tak považoval za stěžejní, aby měl dodavatel zkušenost s více IT prostředími (než pouze s prostředím jednoho objednatele), aby měl dostatečně prokázáno, že se dodavatel bude schopen jinému, a pro dodavatele novému, prostředí přizpůsobit a služby řádně poskytovat.
39. Zadavatel svůj argument konkretizoval v tvrzení, že IT prostředí nelze chápat izolovaně pouze jako uživatelské rozhraní daného informačního systému, ale i jako komplex interních procesních postupů u objednatele v rámci celkové realizace podpory provozu systému. Tyto interní procesy mohou být u jednotlivých objednatelů velmi odlišné a mohou zásadně ovlivnit kvalitu a rozsah poskytovaných služeb. I v případě poskytování služeb podpory provozu stejného informačního systému tak může být faktická realizace těchto služeb u každého objednatele diametrálně odlišná. Jeden z objednatelů může mít například vyšší nároky na dostupnost a míru chybovosti služeb, na lhůty pro odstraňování případných závad systému, na dostupnost jednotlivých pracovníků v rámci podpory, na náročnost testování systému, na zaškolení personálu objednatele či může požadovat vyšší míru participace interních zaměstnanců. U každého objednatele může být dále rozdílný hardware, rozdílné požadavky na četnost zálohování systému či technologického update a rozdílná míra požadavků na dohled ze strany objednatele. Oproti tomu jeden objednatel zcela standardně

bude mít tyto požadavky a interní procesní postupy zavedené a jednotné v rámci svého IT prostředí, a bude je tak obdobně vyžadovat u podpory všech svých informačních systémů.

40. Výše uvedené důvody, jimiž tento kvalifikační požadavek zadavatel odůvodňuje, Úřad považuje ve vztahu k poptávanému předmětu plnění za logické, jelikož tyto jsou z pohledu Úřadu podloženy relevantními argumenty. Nelze tak souhlasit s tvrzením navrhovatele, že by Úřad v napadeném rozhodnutí neuvedl rozumné důvody, proč právě složitost a význam systému IPPD má tak zásadní souvislost s požadavkem referencí od různých objednatelů. Předmětem plnění veřejné zakázky (podrobněji bod 2 tohoto rozhodnutí) je zejména poskytování služeb převzetí systému, poskytování služeb provozní podpory systému, vytvoření cílového návrhu řešení systému, jeho implementace, jakož i poskytování služeb rozvoje a poskytování služeb exitu. Tyto služby se pak promítají v požadavcích na referenční zakázky. Pouze u dvou referencí, a to reference na služby poskytování provozní podpory systému a dále reference na služby vytvoření cílového návrhu řešení systému, jeho implementace podle cílového konceptu a jeho rozvoj, zadavatel požadoval různé objednatele. Lze říci, že dostatečné ověření schopnosti dodavatele přizpůsobit se různým IT prostředím má zaručit to, že budoucí vybraný dodavatel prokáže skrze referenční služby plněné více objednatelům dovednost se v převzatém systému rychle zorientovat, aby bez průtahů a jakýchkoliv komplikací mohl poskytovat podporu provozu a dále systém rozvíjet. Není tak pravdivé tvrzení navrhovatele, že by Úřad vycházel ze samotné skutečnosti o významnosti IT systému, ale také posuzoval vztah předmětu plnění veřejné zakázky se stanovenou kvalifikací.
41. Ve všeobecnosti lze uvést, že je větší pravděpodobnost, že u dvou různých objednatelů jsou různá IT prostředí, než je tomu v průběhu času u jednoho objednatele. Zadavatel se takto nastavenou zadávací podmínkou snažil docílit toho, že dvěma rozdílnými referenčními projekty bude prokázána diverzifikovanější odbornost a zkušenost daného dodavatele, neboť lze předpokládat, že referenční projekty jsou odlišné, jsou-li realizovány v jiném prostředí. Nastavení takto zvolených zadávacích podmínek vede ke snížení rizika, že se do hodnocení nabídek dostanou dodavatelé, kteří nebudou schopni implementace a rozvoje systému v IT prostředí zadavatele, jelikož se jedná o zakázku, ve které budoucí dodavatel převezme IPPD systém od stávajícího dodavatele.
42. Nejvyšší správní soud se k povaze technických kvalifikačních předpokladů vyjádřil v rozsudku č. j. 1 Afs 161/2015 - 54 ze dne 16. 12. 2015. Dovedl, že zákon obsahuje ustanovení, která zadavateli poskytují možnost klást na dodavatele konkrétní požadavky. S ohledem na individuální povahu každé veřejné zakázky je zadavateli ponechána velká míra volnosti pro vlastní úvahu. Zadavatel může v technických podmínkách nebo v kvalifikačních požadavcích stanovit konkrétní požadavky, bez jejichž splnění se dodavatel nemůže o veřejnou zakázku úspěšně ucházet. Jejich stanovením tak zadavatel přímo ovlivňuje okruh možných dodavatelů, což je obecně legitimní postup zadavatele. Takové požadavky ale musí být ve vztahu k předmětu plnění nezbytné a zadavatel musí být schopen řádným způsobem tyto požadavky zdůvodnit.
43. Úřad není oprávněn zadavateli diktovat, jak má svoje zadávací podmínky v ZD stanovovat. Úřad může pouze posoudit důvodnost (a i odůvodněnost) sporného požadavku. Úřad se tímto v napadeném rozhodnutí zabýval a předseda Úřadu se ztotožňuje s názorem Úřadu, že požadavek na významné služby u různých objednatelů zadavatel řádně a racionálně

odůvodnil. Tvrzení navrhovatele, že Úřad v napadeném rozhodnutí vlastně naznačil, že jakýkoliv argument zadavatele k otázce nastavení kvalifikace je považován za správný, tak nemůže obstát, neboť řádně nereflektuje to, jak Úřad k posouzení sporné zadávací podmínky přistoupil.

44. Tvrzení navrhovatele, že z dlouhodobé praxe Úřadu vyplývá, že účelem stanovení technické kvalifikace není hledání „nejšpičkovějšího hráče“ v oboru, ale hledání dodavatelů, kteří jsou schopni naplnit minimální technické, personální a odborné předpoklady k plnění veřejné zakázky, je ve své podstatě pravdivé, avšak nijak se nevyklučuje s přísně nastavenými požadavky na kvalifikaci. Smyslem kvalifikačních kritérií je zajistit to, aby nabídku podali pouze dodavatelé, kteří jsou po profesní, technické a ekonomické stránce způsobilí předmět veřejné zakázky v požadovaném rozsahu a požadovaným způsobem splnit (např. z rozhodnutí ÚOHS-R0137/2018/VZ-29966/2018/321/EDo ze dne 16. 10. 2016). Pokud si zadavatel vyhodnotí, že poptávané plnění jsou schopni realizovat pouze vysoce odborní a kvalitní dodavatelé, a takovým způsobem si nastaví zadávací podmínky (požadavky na kvalifikaci tedy nastaví „přísně“), nejde automaticky o stanovení zadávacích podmínek v rozporu se zákonem. Jsou-li takové kvalifikační požadavky odůvodněné, pak mohou legitimním způsobem „omezit“ okruh dodavatelů jen na skupinu těch „nejlepších“. V tomhle ohledu nelze zapomínat, že zadavatel má prostor pro vlastní uvážení a Úřad není oprávněn do těchto úvah (nad rámec posouzení zákonnosti výsledné zadávací podmínky) zadavatele vstupovat a autoritativně mu určovat, jak si má stanovit své zadávací podmínky. Bylo totiž judikováno (srov. bod 21. rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 30. 4. 2019, č. j. ÚOHS-R0041/2019/VZ-11861/2019/322/JSu), že je to právě zadavatel, kdo zná nejlépe své potřeby. V případě nutnosti uspokojit určitou potřebu zadavatele totiž neexistuje pouze jediné správné nastavení zadávacích podmínek s tím, že by každá odchylka od tohoto správného nastavení znamenala rozpor se zákonem. Tím méně lze od Úřadu požadovat, aby toto jediné správné nastavení hledal. Naopak existuje určitá škála zákonných postupů, ve které se zadavatel může pohybovat, pokud svůj postup řádně odůvodní a pokud je takový postup přiměřený povaze veřejné zakázky a neporušuje ustanovení zákona. V daném případě pak postup zadavatele, který se rozhodl v rámci kvalifikace selektovat dodavatele disponující s konkrétní zkušeností, do této škály zapadá, neboť zadavatel tak vyjádřil svůj oprávněný požadavek na co nejkvalitnější plnění, resp. na co nejvyšší jistotu kvalitního plnění. Rovněž je třeba dodat, že navrhovatel v rozkladu neuvádí žádné rozhodnutí Úřadu, které by potvrdilo tvrzení navrhovatele o tom, že se Úřad odklonil od vlastní rozhodovací praxe.
45. Některá plnění mohou být natolik komplikovaná a požadavky zadavatele na zaručení jistoty řádného plnění natolik (důvodně) vysoké, že kvalifikovanými dodavateli se stávají skutečně jen ti, kteří patří k těm nejlepším v daném segmentu trhu. Vede-li nastavení kvalifikace k takovému výsledku, neznamená to bez dalšího, že jde o porušení zákona. Pokud jsou kvalifikační požadavky důvodné, je přípustné i tak – na první pohled – zásadní omezení hospodářské soutěže.
46. K námitce navrhovatele, že Úřad pomíjí odpověď na otázku, zda je účelem kvalifikace výběr „nejrychlejšího vozidla v koloně“ předseda Úřadu uvádí, že tento argument lze chápat jako podpůrný k tvrzení, že kvalifikace nemá sloužit k určení „těch nejlepších dodavatelů“. Pak lze odkázat na bod 44. odůvodnění tohoto rozhodnutí, ve kterém předseda Úřadu zdůrazňuje smysl stanovení technické kvalifikace. Není totiž možné požadovat po zadavatelích, aby jimi

stanovená kvalifikační kritéria měla na všechny potenciální dodavatele stejné dopady. Takový požadavek by ostatně nebyl ani reálně možný a byl by v rozporu se smyslem kvalifikačních kritérií, kterým je zajistit právě to, aby nabídku podali pouze dodavatelé způsobilí ke splnění veřejné zakázky. Lze poukázat i na to, že jde o poněkud nejasnou námitku, neboť z ní není na první pohled patrné, co jí navrhovatel zamýšlel.

47. Navrhovatel nevidí důvod, proč by měl kvůli striktně nastaveným kvalifikačním předpokladům podat společnou nabídku s dalším dodavatelem nebo s pomocí poddodavatele, když jako stávající dodavatel je schopen plnit veřejnou zakázku. Předseda Úřadu k této argumentaci uvádí, že navrhovatel se podílí pouze na části současného plnění a neplní tak předmět veřejné zakázky jako celek. Výše uvedené tvrzení tak není pravdivé. Úřad se s tímto okruhem námitek vypořádal v bodě 108. – 109. odůvodnění napadeného rozhodnutí a předseda Úřadu na tyto body odkazuje. Navíc je nutno říci, že sestavení nabídky a zhodnocení, zda podat nabídku spolu s dalšími dodavateli či využít poddodavatele je ryze na posouzení potenciálních dodavatelů. Úřad se tímto nemusel zabývat, pokud dospěl k závěru, že sporný požadavek je přiměřený ve vztahu k povaze veřejné zakázky a řádně odůvodněný potřebami zadavatele. Jelikož zadavatel v zadávacím řízení nevyločil možnost podat společnou nabídku dodavatelů ani využít ve všeobecnosti poddodavatele (k omezené možnosti využít poddodavatele viz bod 91. a násl. odůvodnění tohoto rozhodnutí), nepostupoval v rozporu se zákonem. Navrhovatel v rozkladu také tvrdí, že provedl vlastní průzkum trhu v České republice, přičemž zadavatelem požadovanou kvalifikace nesplňoval prakticky nikdo. Toto tvrzení uplatnil až v rozkladu, proto předseda Úřadu ve smyslu § 251 odst. 4 zákona k němu nebude přihlížet a navíc je nutno říci, že toto tvrzení není ničím podloženo. Jak již Úřad v bodě 109. odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, z dokumentace o zadávacím řízení plyne skutečnost, že vybraný dodavatel, jakožto konsorcium 3 společností, byl schopen nabídku podat.
48. Úřad je dále oprávněn posuzovat přiměřenost požadavku ve vztahu ke konkrétní veřejné zakázce, což v daném případě Úřad také učinil (viz body 106. - 111. odůvodnění napadeného rozhodnutí). Předseda Úřadu se ztotožňuje s názorem Úřadu, že napadený požadavek zadavatele nelze považovat za excesivní, a v následujících bodech doplní další argumenty, které tuto argumentaci Úřadu podporují.
49. Podle § 79 odst. 2 písm. b) zákona může zadavatel k prokázání kritérií technické kvalifikace požadovat seznam významných služeb poskytnutých za poslední 3 roky před zahájením zadávacího řízení včetně uvedení ceny a doby jejich poskytnutí a identifikace objednatele; zadavatel může stanovit, že budou zohledněny doklady i za dobu delší než poslední 3 roky před zahájením zadávacího řízení, pokud je to nezbytné pro zajištění přiměřené úrovně hospodářské soutěže.
50. Zadavatel tak postupoval v souladu se zákonem, když dodržel zákonem stanovenou minimální lhůtu 3 roky. Zadavatel však umožnil předložit referenci za poslední 4 roky před zahájením zadávacího řízení, čím umožnil podat nabídku více dodavatelům. Zadavatel dále stanovil, že hodnota referenčních projektů realizace podpory provozu je minimálně 5 mil. Kč za rok. Předpokládaná hodnota veřejné zakázky je 171 mil. za celou délku plnění veřejné zakázky (tj. 6 let). Za jeden rok je tedy předpokládaná hodnota 28,5 mil Kč. Hodnota referenčního projektu za jeden rok (5 mil. Kč) je v poměru předpokládané hodnoty veřejné zakázky (tj. 28,5 mil Kč) marginální. Zde je nutno doplnit, že služba podpory provozu systému

je nejzákladnější a nejběžnější službou, které IT společnosti mají ve svých portfoliích. Hodnota referenční zakázky 5 mil. Kč by měla odrážet rozsah takto poskytnuté podpory. Ve vztahu k velikosti a náročnosti systému IPPD je takto nastavená hodnota opodstatněná.

51. Hodnota druhých dvou referenčních zakázek, jejichž obsahem má být realizace projektu, jehož součástí bylo vytvoření cílového návrhu pro informační systém a implementace podle cílového konceptu a rozvoj informačního systému, činila 10 mil. Kč. Tato hodnota je s ohledem na rozsah poptávaného projektu (tedy poskytování vícero služeb), počet členů týmu (tj. 10) a náročnost projektu taktéž přiměřená.
52. Z porovnání požadavků na referenční zakázky (viz bod 78. odůvodnění napadeného rozhodnutí) a rozsahu poptávaného plnění (viz bod 2. odůvodnění tohoto rozhodnutí) je zjevné, že zadavatel vymezil požadavky na referenční zakázky s ohledem na předmět plnění šetřené veřejné zakázky. Zadavatel tak nepožadoval předložit (v rámci referenčních plnění) další projekty, které by se netýkaly předmětu plnění veřejné zakázky.
53. Dále je nutno připomenout, že povaha systému IPPD má strategický význam (podrobně bod 106. odůvodnění napadeného rozhodnutí). I tuto skutečnost Úřad musel vzít při posuzování přiměřenosti požadavku v úvahu, neboť tento významný atribut předmětu plnění veřejné zakázky podtrhuje potřebu zadavatele zajistit bezproblémové fungování systému. Proto nelze zadavateli vytýkat, pokud má zájem na co nejvyšší kvalitě plnění veřejné zakázky, že s ohledem na to nastavil kritéria technické kvalifikace podrobně. Pokud má tedy stanovení požadavků na kvalifikaci za následek selekci těch dodavatelů, kteří na základě objektivních potřeb zadavatele vycházejících z předmětu plnění veřejné zakázky k tomuto plnění způsobilí nejsou, pak nelze hovořit o diskriminaci, natož skryté (viz bod 110. odůvodnění napadeného rozhodnutí).
54. Klíčovým aspektem skryté diskriminace je zjevná nepřiměřenost požadavků na kvalifikaci ve vztahu ke konkrétní veřejné zakázce. Tato zjevná nepřiměřenost není vymezitelná žádnou obecnou frází, nýbrž je nutno ji vykládat vždy se zřetelem na individuální případ. Při aplikaci kritéria zjevné nepřiměřenosti je nutno poskytnout prostor pro legitimní ekonomickou úvahu zadavatele, a tedy shledání skryté diskriminace je přípustné tam, kde požadavky na kvalifikaci jsou excesivní a vybočují z oprávněných potřeb zadavatele vycházejících z konkrétního druhu, rozsahu a složitosti veřejné zakázky.
55. Vzhledem k dosud řečenému tak platí, Úřad učinil správný závěr, že se v šetřeném případě o skrytou diskriminaci nejedná, neboť předmětný požadavek zadavatele není zjevně nepřiměřený ve vztahu k velikosti, složitosti a technické náročnosti konkrétní veřejné zakázky, ale naopak byl řádně odůvodněn objektivními potřebami zadavatele. Úřad nevybočil z dlouhodobé rozhodovací praxe.

Ke kritériu hodnocení spočívajícím v požadavku zadavatele, aby referenční projekty členů realizačního týmu byly poskytovány různým objednatelům

56. K formulaci požadavku na seznam členů realizačního týmu, v rámci něž zadavatel umožnil pro potřeby hodnocení nabídek uvádět zkušenosti jednotlivých členů týmu v podobě referenčních projektů, lze odkázat na bod 79. odůvodnění napadeného rozhodnutí.
57. Úřad správně k předmětné zadávací podmínce poznamenal, že zadavatel v dané věci požadoval zkušenost pro více objednatelů z důvodu prokázání zkušenosti s více různorodými

provozy (tj. nikoliv pro jednoho smluvního partnera), nejednalo se však o obligatorní podmínku účasti, ale o kritérium hodnocení, tedy i dodavatel se členy týmu bez zkušeností se mohl zadávacího řízení zúčastnit.

58. K tomu lze doplnit, že zadavatel bude hodnotit nabídky na základě 3 dílčích hodnoticích kritérií: nabídková cena za služby (70 %), kvalita realizačního týmu (25 %), a úroveň kybernetické bezpečnosti účastníka (5 %). Tímto nelze zcela vyloučit, že by v kontextu se zbývajících dílčími kritérii hodnocení mohl dodavatel v soutěži o veřejnou zakázku uspět i za předpokladu, že by jeho nabídka nebyla v dílčím kritériu kvality realizačního týmu vyhodnocena jako nejvýhodnější. Tedy může nastat i taková situace, že by potenciální dodavatel měl sice méně kvalitní realizační tým, ale s lepší nabídkovou cenou za služby by se mohl stát vybraným dodavatelem. Proto námitka navrhovatele, že toto hodnotící kritérium upřednostňuje nabídky dodavatelů, kteří nabízejí méně kvalitní členy realizačního týmu, není důvodná, neboť v konečném důsledku toto kritérium hodnocení nemá rozhodující váhu při hodnocení nabídek.
59. V rozkladu navrhovatel v podstatě vytýká Úřadu, že nekorigoval postup zadavatele, který neodůvodněně preferuje určitý typ zkušenosti, jenž mu však nezaručuje výběr kvalitnějšího dodavatele. Člen týmu, který má zkušenost od různých objednatelů, podle navrhovatele může být spíše méně kvalitním členem týmu, protože se často přesouvá z projektu na jiný projekt. Navrhovatel si vykládá tuto zadávací podmínku tak, že čím více fluktuující pracovník, tím větší přidaná hodnota pro zadavatele. Podle navrhovatele tak hodnotící kritérium může znevýhodnit dodavatele disponující kvalitními členy realizačního týmu. Jinými slovy, navrhovatel zpochybňuje úvahu zadavatele o tom, co vypovídá o kvalitě člena realizačního týmu.
60. Ani ohledem výše uvedené námítky rozkladu nelze s navrhovatelem souhlasit. V daném případě se zadavatel rozhodl, že vyšší hodnocení udělí takovým dodavatelům, jejichž členové realizačního týmu mají zkušenosti s více různorodými provozy. Ačkoliv je teoreticky možné, že by i ti členové realizačních týmů, kteří nemají zkušenost s více provozy, byli stejně kvalitní jako ti, kteří takovou zkušenost mají, zadavatel si tímto zajistil co nejvyšší pravděpodobnost, že osoby podílející se na plnění veřejné zakázky budou mít konkrétní typ zkušenosti.
61. S ohledem na to, že ustanovení § 116 odst. 3 zákona nestanoví podrobnosti k hodnoticímu kritériu dle písmene e) tohoto ustanovení, je třeba dovodit, že zákon ponechává zadavateli široký prostor k uvážení, na základě čeho bude „organizaci, kvalitu nebo zkušenost osob, které se mají přímo podílet na plnění veřejné zakázky“ hodnotit. Limitem jsou jistě zásady dle § 6 zákona, nicméně nelze se vyhnout určitému zobecnění, zjednodušení či nepřesnosti při vymezení hodnoticího kritéria. Nelze tedy očekávat, že takové kritérium bude za všech okolností zcela spravedlivé vůči všem dodavatelům. Důležité však je, že se zakládá na racionální úvaze o tom, co vypovídá o organizaci, kvalifikaci či zkušenostech dotčených osob. Tomu tak ve zdejších případech je, jak už bylo výše, jakož i v pasáži věnované kritériím technické kvalifikace, podrobně rozvedeno. Fakt, že se mohou vyskytnout situace, že se představa zadavatele s realitou neseťká (např. pokud člen týmu má zkušenost od více objednatelů, ale je tomu tak právě proto, že byl z důvodu málo kvalitních výkonů donucen změnit působiště), ještě neznamená, že je celá jeho úvaha zcestná.

62. Obdobně lze nahlížet např. na požadavky praxe stanovené pro výkon určitých profesí (např. povinná praxe advokátních koncipientů, povinná praxe pro získání vázané živnosti apod.). I zde je možné a myslitelné, že osoba, která má kratší než požadovanou praxi, je ve skutečnosti stejně kvalitním nebo i kvalitnějším odborníkem než osoba s praxí ve stanovené délce a naopak. Přesto však s ohledem na souvislost s oborem, jakož i na jasnost, srozumitelnost, měřitelnost a ověřitelnost kritéria spočívajícího v požadavku na doložení dosažené praxe v určité délce, je tento požadavek vnímán jako legitimní, neboť skýtá co nejpravděpodobnější ověření určité úrovně dané odbornosti.
63. V posuzovaném případě tak zadavatel přistoupil k ověření schopnosti členů realizačního týmu přizpůsobit se prostředí zadavatele, a to skrze nastavení kritéria hodnocení spočívajícího v požadavku, aby referenční projekty členů realizačního týmu byly poskytovány různým objednatelům. Zadavatel tedy měl obhajitelnou potřebu - chtěl si zajistit co nejkvalitnější realizační tým pro plnění veřejné zakázky. Zároveň stanovil racionální cestu, jak ověřit kvalitu realizačního týmu - hodnotící kritérium je způsobilé vypovídat o naplnění potřeby zadavatele, činí tak s velkou mírou pravděpodobnosti věrohodně, je ověřitelné a měřitelné. Jedná se o legitimní hodnotící kritérium vzhledem k zákonným požadavkům zadavatele na kvalitu poskytovaného plnění. Skutečnost, že některý z účastníků zadávacího řízení bude disponovat méně zkušenými členy realizačního týmu, lze hodnotit pouze jako jeho komparativní nevýhodu, nikoliv jako jeho diskriminaci.
64. S přihlédnutím k výše uvedenému Úřad správně dospěl k závěru, že zadavatel formulací předmětné zadávací podmínky, konkrétně kritéria hodnocení, pouze usiluje o to vybrat dodavatele, který disponuje dostatečným personálním zázemím, zkušenými, schopnými a odborně zdatnými členy realizačního týmu s kompetencemi, které považuje za klíčové pro plnění veřejné zakázky (zde zejména s flexibilitou a schopností přizpůsobit se prostředí zadavatele) v požadované kvalitě a rozsahu a které již člen realizačního týmu v ideálním případě vícekrát osvědčil. Proto nelze ani tuto zadávací podmínku považovat za nepřiměřenou ve vztahu k rozsahu, složitosti a technické náročnosti konkrétní veřejné zakázky.
65. S ohledem na výše uvedené nelze souhlasit s tvrzením navrhovatele, že by se Úřad daným hodnotícím kritériem nezabýval a pouze konstatoval, že je nastaven průhledným, korektním a právně předvídatelným způsobem. Úřad v bodech 113. až 115. odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal veškeré své úvahy a řádně namítané hodnotící kritérium posoudil. Současně nelze souhlasit s tvrzením navrhovatele, že by Úřad schvaloval, že si zadavatelé mohou stanovit jakkoliv nesmyslnou zadávací podmínku. Úřad posoudil, zda šlo o legitimní hodnotící kritérium s ohledem na řádné zajištění potřeb zadavatele, tj. požadavek zadavatele na kvalitu poskytovaného plnění. Úřad správně dospěl k závěru, že zadavatel nestanovil předmětné hodnotící kritérium v rozporu se zákonem.

K požadavku na komunikaci v českém nebo slovenském jazyce u všech členů realizačního týmu

66. Zadavatel stanovil u všech členů realizačního týmu, resp. u všech pracovních pozic uvedených v bodě 79. napadeného rozhodnutí pod písm. a) až j), požadavek „*[k]omunikace v českém nebo slovenském jazyce*“, přičemž kolonka „způsob doložení“ je v tabulce u jednoho každého požadavku na komunikaci člena realizačního týmu v českém nebo

slovenském jazyce proškrtnuta. Zadavatel tak nepožadoval k tomuto požadavku předložit žádný doklad prokazující úroveň znalosti tohoto jazyka. Úřad tak učinil závěr, že jestliže zadavatel nspecifikuje způsob ověření byť jen minimální úrovně schopnosti komunikovat v českém či slovenském jazyce, pak je akceptovatelná i komunikace v těchto jazycích v podstatě na jakékoliv úrovni, tedy i na úrovni velmi nízké, které může být schopen IT odborník, který není rodilým mluvčím. S tímto názorem Úřadu navrhovatel nesouhlasí a v rozkladu uvádí, že je třeba tento požadavek posuzovat s ohledem na smysl takového požadavku, čímž je rychlý a jednoznačný přenos informací. Dle navrhovatele by byl pracovník disponující základní znalostí českého jazyka jen stěží schopen aktivně a často komunikovat se všemi členy realizačního týmu o vysoce odborných otázkách v českém jazyce.

67. Na tomto místě je třeba znovu zopakovat, že Úřad není oprávněn korigovat zadavatele při stanovování technických kvalifikačních podmínek, ale posuzuje odůvodněnost takového požadavku ve vztahu k potřebám zadavatele a dále nepřiměřenost ve vztahu k rozsahu, složitosti a technické náročnosti veřejné zakázky. Úřad se tedy nezaměřil na smysl namítaného požadavku, ale na to, zda ho zadavatel objektivně odůvodnil (viz body 116. až 121. odůvodnění napadeného rozhodnutí). Jelikož se jedná o informační systém, který má strategický význam, který mimo jiné obsahuje i citlivé informace o fyzických a právnických osobách (viz bod 134. odůvodnění napadeného rozhodnutí), je pro zadavatele důležité, aby tento systém fungoval bez problému, a když už se nějaký problém naskytne, pak aby ho členové realizačního týmu byli schopni rychle vyřešit. K tomuto určitě dopomůže, pokud budou členové realizačního týmu schopni komunikovat se zadavatelem či jeho zástupci v češtině nebo slovenštině, čímž by se zamezilo případným nedorozuměním nebo zpožděním při plnění určitých úkolů. Navíc se jedná o informační systém, který bude implementován a dále rozvíjen v českém prostředí a následně předán zadavateli (exitový migrační plán), tudíž lze považovat za racionální důvod zadavatele chtít po všech specifikovaných členech realizačního týmu komunikaci v češtině nebo ve slovenštině. Zadavatel odůvodnil napadený požadavek tak, že provozuje ICT s využitím služeb mnoha dodavatelů a musí zajistit rychlý a jednoznačný přenos informace napříč všemi dodavateli. V případě nutných překladů by tak docházelo ke zpožděním, nedorozuměním a zvýšeným nákladům a snížení kvality poskytovaných služeb, přičemž přenos konkrétní a jednoznačné informace je podstatný pro řešení v celém integrovaném prostředí zadavatele. Jakýkoliv transport informace má dopad na rychlost a kvalitu zpracování. Zadavatel tak svůj požadavek odůvodnil svými objektivními a obhajitelnými potřebami.
68. Pokud jde o hodnocení přiměřenosti takového požadavku, uvádí k tomu předseda Úřadu následující. Formulací stanovené podmínky zadavatel nepožadoval prokázat znalost daného jazyka na určité úrovni, která by byla stanovena či svázána s určitým certifikátem. Tím připustil takovou znalost, která umožňuje být jen běžnou komunikaci v daném jazyce. Zcela jistě je však třeba předpokládat znalost jazyka na úrovni dorozumění se v běžné komunikaci se zadavatelem, což bude naplňovat účel daného požadavku. Jelikož vybraný dodavatel bude přebírat stávající systém, který již nějakým způsobem dlouhodobě funguje, lze předpokládat, že nutnost aktivní komunikace ohledně systému bude vycházet i od samotného vybraného dodavatele. Z doposud řečeného je tak zřejmé, že argumentace Úřadu v bodě 117. odůvodnění napadeného rozhodnutí není sporná ani iracionální. S ohledem na výše uvedené tedy platí, že tvrzení navrhovatele, že pro zadavatele je výhodnější mít pracovníka

s vybavením tlumočnicka než pracovníka se základní znalostí českého jazyka, je vytržené z kontextu a není pravdivé.

69. Zadavatel neměl s ohledem na povahu předmětu plnění, jeho rozsah a složitost přehnané požadavky. Jestliže navrhovatel dovozuje, že zadavatel požadoval určitou vysokou úroveň znalosti jazyka či snad úroveň rodilého mluvčího, pak tomu nelze dát za pravdu - ze ZD nic takového nevyplývá. Zadavatel přitom není oprávněn požadovat prokázání podmínky, která není v ZD uvedena nebo dokonce na základě nesplnění takové neexistující podmínky dodavatele vyloučit.
70. Pro ilustraci lze doplnit, že zjevně nepřiměřeným by mohl být takový požadavek zadavatele, aby například všichni členové realizačního týmu komunikovali se zadavatelem na úrovni rodilého mluvčího, což by museli doložit příslušným certifikátem nebo vysokoškolským diplomem. Mírnější formulace požadavku, který zadavatel zvolil, spíše svědčí o tom, že požadavek není diskriminační.
71. Úřad posuzoval tento požadavek v celém kontextu předmětu plnění veřejné zakázky, kterým je mimo jiné i poskytování školení, zpracování dokumentace a implementace zákonných změn. I tyto činnosti budou členové realizačního týmu muset provést (viz bod 2 ZD, resp. bod 2. a 119. odůvodnění napadeného rozhodnutí).
72. Není pravdou, že by zadavatel preferoval komunikaci v českém nebo slovenském jazyce oproti odborným schopnostem, jak tvrdí navrhovatel. Členové realizačního týmu musí naplňovat všechny kvalifikační požadavky, aby byli schopni předmět veřejné zakázky řádně a kvalitně plnit.
73. Jak již bylo uvedeno výše, sporný požadavek zadavatele k výraznému omezení hospodářské soutěže nevede a zdůvodnění zadavatele lze shledat jako oprávněné a odpovídající potřebám zadavatele.

K námitkám týkajících se požadavku na implementaci systému v souladu s eGOV architekturou a ZKB

74. Zadavatel u dvou z požadovaných referenčních projektů v „Příloze č. A1 PD – Seznam významných služeb“ (viz k tomu bod 79. odůvodnění napadeného rozhodnutí) a též u některých referenčních projektů pro členy realizačního týmu v „Příloze č. A2 – Seznam členů realizačního týmu“ podmínek kvalifikace (viz k tomu bod 79. odůvodnění napadeného rozhodnutí) požadoval, aby byl informační systém *„implementován v souladu s eGOV architekturou a určen podle § 2 písm. b) nebo d) zákona č. 181/2014 Sb., o kybernetické bezpečnosti.“*
75. Úřad tuto zadávací podmínku posoudil v bodě 129. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Úřad zde správně učinil závěr, že zadávací podmínky jsou formulovány tak, že se zadávacího řízení může účastnit i zahraniční subjekt, který má požadovanou zkušenost s implementací systému v souladu s eGOV architekturou a ZKB, získanou realizací projektu dle požadovaných předpisů, a to stejným způsobem jako dodavatel český, tj. realizací projektu v souladu s příslušnými předpisy. Nutná zkušenost s českou právní úpravou je odůvodněna předmětem veřejné zakázky, jelikož předmětný systém je významným systémem z pohledu kybernetické bezpečnosti a provozně velmi důležitým systémem. Jako takový musí být v souladu s eGOV architekturou a ZKB. Zkušenost s jinou než českou právní úpravou tak nebude dosahovat

takové kvality jako zkušenost s českým ZKB, protože zadavatel nebude mít postaveno najisto, že taková referenční zakázka byla realizována v souladu se všemi požadavky národní právní úpravy. Jelikož se jedná o veřejnou zakázku v českém právním prostředí s důrazem na to, že se týká prvku kritické infrastruktury, je takové zdůvodnění zadavatele racionální.

76. Navrhovatel v rozkladu opakovaně uvádí, že se jedná o harmonizované oblasti v rámci Evropské Unie, například Směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1148 ze dne 6. 7. 2016 o opatřeních k zajištění vysoké společné úrovně bezpečnosti sítí a informačních systémů v Unii (dále jen „**směrnice 2016/1148**“). Současně uvádí, že se Úřad nebyl ochoten zabývat touto směrnicí, která upravuje národní legislativu v této oblasti. Předseda Úřadu uvádí, že se Úřad ani nemusel touto směrnicí zabývat, neboť vnitrostátní právní úprava se může od směrnice lišit (viz bod 129. odůvodnění napadeného rozhodnutí). K tomu předseda Úřadu doplňuje, že předmětná Směrnice 2016/1148 výslovně v článku 3 uvádí, že „*aniž je dotčen čl. 16 odst. 10 a aniž jsou dotčeny povinnosti členských států podle práva Unie, mohou členské státy přijímat nebo ponechat v platnosti ustanovení, jejichž cílem je dosáhnout vyšší úrovně bezpečnosti sítí a informačních systémů.*“. Členské státy se tak mohou implementační právní úpravou odchýlit od této směrnice. I v tomto případě totiž platí, že směrnice stanoví pouze minimální výsledek, kterého musí být dosaženo (srov. bod 129. odůvodnění napadeného rozhodnutí). Výsledné národní úpravy se tak mohou odlišovat.
77. Dále předseda Úřadu doplňuje, že sporná kvalifikační podmínka neomezuje zahraniční dodavatele, neboť zadávacího řízení se může účastnit jakýkoliv subjekt, a to i subjekt zahraniční, který má požadovanou zkušenost, jelikož i zahraniční subjekt může mít zkušenost s touto právní úpravou. Zahraniční dodavatelé totiž mohou získat potřebnou zkušenost stejným způsobem jako čeští dodavatelé, tj. realizací daného projektu dle příslušných předpisů. Rovněž nelze souhlasit s příkladem navrhovatele, který uvedl v rozkladu, že jde o stejnou situaci, jako v zadávacím řízení na stavební zakázku, ve které zadavatel stanovil kvalifikační předpoklad prokázat referenční projekt na stavební zakázku, přičemž by musel být prováděn dle českých právních předpisů. Jelikož se jedná o informační systém obsahující citlivá data, ZKB na jeho atributy klade specifické požadavky. Požadavek na kybernetickou bezpečnost založený na znalosti požadavků v předmětném českém předpisu je tak oprávněný. Úřad učinil správný závěr, že napadený požadavek zadavatele je přiměřený ve vztahu k předmětu plnění veřejné zakázky. Nemělo by zůstat bez povšimnutí, že důraz na kybernetickou bezpečnost je o to aktuálnější, oč jsou častější kybernetické útoky proti veřejné správě.
78. K výše uvedenému předseda Úřadu doplňuje bod 12.3 ZD, ve kterém zadavatel uvedl, že: „*Zadavatel bude hodnotit úroveň kybernetické bezpečnosti účastníka s preferencí na maximální přijatelné zajištění dat a informací zadavatele, které mohou být v rámci plnění uloženy a zpracovávány v IT prostředí účastníka. **Narušení bezpečnosti těchto dat a informací může mít potenciální dopad na provoz kritické infrastruktury a kritických či významných informačních systémů zadavatele, a tudíž může způsobit nedodržení legislativních požadavků ze strany zadavatele daných mu mj. zákonem č. 181/2014 Sb., o kybernetické bezpečnosti a o změně souvisejících zákonů. Vyšší úroveň kybernetické bezpečnosti na straně účastníka snižuje rizika a minimalizuje pravděpodobnost finanční sankce při nedodržení legislativních požadavků a tím přispívá k ekonomické výhodnosti dané nabídky.***“ (pozn. tučné zvýraznění doplněno předsedou Úřadu). IPPD systém má strategický

význam, který přesahuje hranice České republiky (viz bod 129. odůvodnění napadeného rozhodnutí), a narušení jeho bezpečnosti bude mít dopad do kritické infrastruktury.

79. Vzhledem k doposud řečenému předseda Úřadu považuje požadavek zadavatele na implementaci systému v souladu s eGOV architekturou a ZKB za oprávněný k nezbytným potřebám zadavatele ve vztahu k povaze předmětu plnění veřejné zakázky.
80. K námitce vývoje právních předpisů v oblasti kybernetické bezpečnosti lze toliko poznamenat, že navrhovatel ani neuvádí konkrétní instituty či oblasti, které takového vývoje doznaly. Je-li jeho argumentace vedena takto, lze jen těžko posoudit, jestli by například dodavatel, který disponuje referenčním projektem vytvořeným za účinnosti jedné časové verze příslušného předpisu, dostal s tím samým projektem požadavků verze nové. Rovněž je nutno říci, že se jedná o novou námitku, uplatněnou až v rozkladu a z toho důvodu k ní předseda Úřadu nepřihlíží.

K požadavku na certifikace

81. Zadavatel stanovil u pozic projektového manažera, manažera servisní podpory, bezpečnostního specialisty, testovacího manažera a architekta řešení požadavek na certifikáty uvedenými v bodě 79. odůvodnění napadeného rozhodnutí.
82. Zadavatel odůvodnil svůj požadavek tak, že jej stanovil pouze u pozic, které považuje za klíčové, resp. nejvýznamnější, a jejichž zapojení v dostatečné kvalitě a s dostatečnými odbornými znalostmi má zcela zásadní vliv na řádné plnění předmětu veřejné zakázky.
83. K požadavku na certifikaci zadavatel v rozhodnutí o námitkách uvedl, že požadavky na certifikáty vycházejí z vlastností stávajícího systému zadavatele, což je požadavek logický, neboť předmětem veřejné zakázky je podpora rozvoje a provozu již existujícího systému. Zadavatel v rozhodnutí o námitkách rozvedl ke konkrétním pozicím důvody, pro které požaduje dané certifikáty. Požadavky na certifikace jednotlivých členů týmu tak dostatečně odůvodnil ve vztahu k předmětu plnění a ke svým potřebám, čímž je co nejkvalitnější plnění. Navíc zadavatel nestanovil pouze jednu možnost, resp. jeden druh certifikátu k prokázání dostatečné odbornosti, čímž také umožnil více uchazečům se o veřejnou zakázku zajímat.
84. Jak již bylo v tomto rozhodnutí několikrát uvedeno, Úřad není oprávněn korigovat zadavatele při stanovování zadávacích podmínek, neboť to je výlučně věcí zadavatele. Zadavatel zadává veřejnou zakázku, která má strategický význam, a v případě, že by došlo v průběhu její realizace k nějaké systémové chybě, na základě které by mohly uniknout např. citlivé informace o fyzických a právnických osobách anebo například informace o vyplacených dávkách, v konečném důsledku by to byl právě zadavatel, kdo by nesl odpovědnost za takový únik. Je povinností zadavatele zabezpečit co nejvyšší ochranu citlivých informací. Zadavatel se takto nastavenými zadávacími podmínkami snaží vybrat ty nejkvalitnější odborníky, aby co nejvíce umožnil hladký chod systému v průběhu realizace veřejné zakázky. Zdůvodnění zadavatele pak lze shledat zcela dostačujícím.
85. Navrhovatel v rozkladu namítá, že požadované certifikace odporují obecným zvyklostem vybavení určité pozice a v některých případech požadovaná certifikace s danou pozicí nesouvisí. Přesně takto zformulovanou námitku navrhovatel uvedl již v námitkách. Zadavatel takto obecnou námitku vypořádal tak, že ke každé pozici uvedl, proč právě takovou certifikaci požaduje. Zadavatel tedy na výše uvedené obecné námitky (resp. argumenty)

reagoval v obecné rovině tak, že veškeré požadavky na certifikace vyplývají z požadavků na jednotlivé pozice členů týmu a jejich pracovní činnosti na předmětném systému (viz k tomu bod 123. odůvodnění napadeného rozhodnutí). Pokud by totiž navrhovatel např. uvedl, který konkrétní certifikát s veřejnou zakázkou nesouvisí a proč, nebo že zadavatel požaduje dva či více certifikátů ověřujících tutěž kompetenci, kdy je rozdíl pouze v subjektu výstavce certifikátu, pak by zadavatel musel konkrétně vysvětlit, proč konkrétní certifikát s pozicí nesouvisí.

86. Krajský soud v Brně opakovaně rozhoduje v tom smyslu, že obecná námitka, která není nějak blíže argumentačně rozvinutá a specifikovaná, představuje námitku, která není způsobilá bližšího přezkumu (k tomu srovnej např. rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 30 Af 31/2017 ze dne 27. 9. 2019).
87. Navrhovatel však ani v rozkladu nekonkretizoval, se kterými obecnými zvyklostmi jsou požadavky v rozporu, a taktéž neuvedl, které konkrétní certifikáty nesouvisí s konkrétní pozicí. Zadavatel v rozhodnutí o námitkách například u certifikace PRINCE 2 Practitioner uvedl, že je standardním certifikátem na tuto pozici. Úřad neměl důvod tuto skutečnost jakkoliv zpochybňovat, jelikož toto navrhovatel ani nerozporoval, a to ani u jiných pozic. Úřad tak správně konstatoval, že požadavek na certifikáty u konkrétních pozic nepředstavuje zjevný exces, není v rozporu s kogentními ustanoveními zákona ani zásadami zadávání, neboť byl řádně odůvodněn objektivními potřebami zadavatele, přičemž dále uvedl, že zajištění bezproblémového fungování systému IPPD má strategický význam.
88. Námitka navrhovatele, že certifikáty neměly být koncentrovány do jedné osoby, je novou námitkou. Předseda Úřadu k této nové námitce dle § 251 odst. 4 zákona tedy nepřihlíží.
89. Úřad tak správně učinil závěr, že napadené požadavky odpovídají druhu, rozsahu a složitosti veřejné zakázky.
90. Navrhovatel rovněž v rozkladu uvádí srovnání zadávacích podmínek se zadávacími podmínkami odlišné veřejné zakázky (OKaplikace). Úřad se tímto dostatečně vypořádal v bodě 125. odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém uvedl, že postup zadavatele v jiném zadávacím řízení není předmětem přezkumu v nyní šetřené věci. Postup zadavatele v jiném (dříve realizovaném) zadávacím řízení nezakládá závaznost takového postupu do budoucna. Stejně tak nelze v nyní šetřeném správním řízení dovozovat nezákonnost postupu zadavatele z důvodu odlišného nastavení zadávacích podmínek v jiném jeho zadávacím řízení. S tímto závěrem Úřadu se jeho předseda ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na bod 125. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navíc předseda Úřadu z veřejně dostupných informací (z Věstníku veřejných zakázek) doplňuje, že OKaplikace je starším systémem zadavatele, jehož provoz je postupně ukončován. Předmětem veřejné zakázky na systém OKaplikace, na niž odkazuje navrhovatel v rozkladu, je pouze plnění nezbytné podpory provozu před nasazením nového systému a služba ukončení tohoto systému postupným exitem OKaplikace. Je zřejmé, že předmět veřejných zakázek není totožný, tedy i vztah kvalifikačních požadavků a předmětu plnění je u obou zakázek odlišný a v konečném důsledku nesrovnatelný.

K okruhu námitek navrhovatele ohledně omezené možnosti využití poddodavatele

91. Omezení možnosti využít poddodavatele je zakotveno v bodě 10.1 ZD. K tomu viz bod 77. odůvodnění napadeného rozhodnutí.
92. Na tomto místě je nutno obecně říci, že významné činnosti nejsou zákonem žádným způsobem definovány, naopak z ustanovení § 105 odst. 2 zákona vyplývá, že významné činnosti je oprávněn definovat zadavatel, a to s ohledem na specifika konkrétního předmětu plnění, v konkrétním zadávacím řízení. Je tedy na zadavateli, aby tyto činnosti věcně, jasně a konkrétně vymezil. V obecné rovině lze významné činnosti charakterizovat jako činnosti v rámci daného plnění, které zadavatel považuje za stěžejní. Ve smyslu výše uvedeného je tedy účelem poddodavatelského omezení podle § 105 odst. 2 zákona získat zvýšenou kontrolu a dohled ze strany zadavatele nad zásadními částmi plnění veřejné zakázky.
93. Zadavatel svůj postup omezit možnost využít poddodavatele u některých služeb odůvodňuje tím, že IPPD je informační systém spadající pod režim ZKB a současně je provozně velmi kritický, protože zajišťuje přímou podporu pro realizaci plateb klientům Úřadu práce. IPPD obsahuje též velmi významnou část řešení poskytující kritické služby pro okolní systémy. Současně se jedná o systém, který je významným informačním systémem z pohledu kritické infrastruktury. Úřad tato tvrzení ověřil z veřejně dostupných zdrojů (podrobně viz bod 134. odůvodnění napadeného rozhodnutí) a přisvědčuje zadavatelem tvrzené nutnosti bezproblémového provozu systému IPPD.
94. Navrhovatel v rozkladu namítá, že zadavatel tím, že omezil poddodavatelské plnění, zasáhl do rozsahu hospodářské soutěže. Současně navrhovatel uvádí, že zadavatel musí být schopen jednoznačně vysvětlit míru přidané hodnoty, kterou získal „výměnou“ za poměrně drakonické omezení hospodářské soutěže.
95. Zadavatel v rozhodnutí o námitkách uvedl důvody, proč právě tyto služby považuje za významné. Dle zadavatele se jedná o služby v rámci provozu systému, a tyto služby přímo a bezpodmínečně zajišťují řádný provoz systému. Toto tvrzení zadavatel podložil odkazem na čl. 3.1.2 závazného návrhu smlouvy, který uvádí, v jakém rozsahu jsou služby provozní podpory a údržby systému požadovány a je v něm odkazováno na kap. 3 přílohy č. 1 smlouvy nebo čl. 6.4.2 závazného návrhu smlouvy, který stanoví, že je poskytovatel povinen poskytovat služby podpory provozu v rozsahu dle jednotlivých katalogových listů dle přílohy č. 1 smlouvy. Zadavatel svůj požadavek logicky odůvodnil. Zadavatel z důvodu zajištění bezproblémového provozu systému IPPD chce mít zvýšenou kontrolu nad klíčovými částmi veřejné zakázky, což mu jako zadavateli, odpovědnému za bezvadný provoz informačního systému významného z pohledu kritické infrastruktury, nelze upřít. Nelze tak souhlasit s námitkou navrhovatele, že by zadavatel nezdůvodnil, proč právě tyto služby je třeba považovat ve vztahu k předmětu veřejné zakázky za klíčové.
96. K tomu lze doplnit, že předmětem veřejné zakázky jsou i další služby (převzetí plnění cílového návrhu a provedení implementace, služby exitu, služby školení – viz bod 2 ZD, bod 166. odůvodnění napadeného rozhodnutí), u kterých zadavatel nestanovil žádné omezení poddodavatelů.
97. Předseda Úřadu zde opět opakuje, že není oprávněn diktovat zadavateli, jak má stanovovat zadávací podmínky, a pokud si zadavatel dostatečně odůvodnil požadavek na omezení

poddodavatelů u významných služeb, které vymezil konkrétně, pak je jakákoliv polemika navrhovatele s tím, které služby je možné rozdělit mezi poddodavatele, bezvýznamná. Obzvlášť pokud je námitka navrhovatele formulována pouze obecně.

98. K opakovanému tvrzení navrhovatele, že jako dosavadní dodavatel poskytoval služby, které jsou součástí plnění veřejné zakázky, předseda Úřadu opakuje, že navrhovatel byl pouze jedním z poddodavatelů současného poskytovatele, a tak je toto tvrzení neopodstatněné.
99. K argumentu navrhovatele ohledně obvyklé praxe u podobných zakázek předseda Úřadu odkazuje na bod 87. odůvodnění tohoto rozhodnutí.
100. Předseda Úřadu se ztotožnil i v této části se závěrem Úřadu, že zadavatel postupoval v souladu se zákonem.

K námitce postupu při vyřizování dotazů a námitce nejasných smluvních podmínek

101. Navrhovatel v rozkladu tvrdí, že ze závěrů Úřadu v napadeném rozhodnutí vyplývá, že zadávací podmínky či vysvětlení zadávacích podmínek připouští více výkladů a že zadávací podmínky byly nejednoznačné, přičemž uvedené nelze přičíst k tíži dodavatelů. Toto tvrzení navrhovatele je účelové. Úřad v bodě 143. odůvodnění napadeného rozhodnutí netvrdil, že by zadávací podmínky byly stanoveny nejednoznačně, a že je na dodavatelích, jak si zadávací podmínky vyloží. Úřad konstatoval, že pokud by určitá zadávací podmínka mohla mít na první pohled několik výkladových variant, je nutno hledět na celkovou racionalitu každé myslitelné varianty a na takovou podmínku nahlížet v celém kontextu zadávací dokumentace a praxe obvyklé při zadávání obdobných veřejných zakázek (podrobně body 142. a 143. odůvodnění napadeného rozhodnutí).
102. Úřad se v napadeném rozhodnutí vypořádával s jednotlivými námitkami proti smluvním podmínkám a vysvětlením ZD zvlášť. Úřad považuje vysvětlení ZD k zadávacím podmínkám za dostačující, neboť uspokojivě objasňují konkrétní zadávací podmínky. Vysvětlení ZD odpovídají odbornosti dodavatelů, kteří působí na relevantním segmentu IT trhu, a rovněž předpokládají to, že potenciální dodavatelé mají prostudovanou celou zadávací dokumentaci, takže ji – včetně vzájemných souvislostí – chápou. Nelze tak souhlasit s námitkou navrhovatele, že by byly zadávací podmínky nejednoznačné. Zadavatel tak nepřenáší odpovědnost za řádnou a úplnou definici zadávacích podmínek na dodavatele, jak se domnívá navrhovatel v rozkladu.
103. Lze doplnit, že předseda ve své rozhodovací praxi nepodporuje rozhodnutí založená čistě na gramatickém výkladu zadávací dokumentace. Gramatický výklad totiž není jedinou metodou výkladu smluvních podmínek. Při výkladu takových podmínek se totiž uplatňují pravidla obsažená například v § 555 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a rovněž například korektiv „odborného dodavatele“, dle kterého – zjednodušeně – platí, že zadávací (i smluvní) podmínky musí být vykládány z pozice svých adresátů – dodavatelů, kteří disponují odbornými znalostmi a zkušenostmi (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.10.2012, č. j. 1 Afs 42/2012-51). Gramatický výklad tak představuje jen prvotní přiblížení smluvních podmínek, které začasté samo o sobě neobstojí. Jelikož Úřad tyto výkladové korektivy ve svých rozhodnutích běžně uplatňuje (viz jeden příklad za všechny: rozhodnutí Úřadu ze dne 5. 8. 2020, sp. zn. ÚOHS-S0192/2020/VZ, č. j. ÚOHS-24134/2020/521/DFi, které bylo potvrzeno rozhodnutím

předsedy Úřadu ze dne 9. 11. 2020, sp. zn. ÚOHS-R0167/2020/VZ, č. j. ÚOHS-34854/2020/321/ZSř), nedá se hovořit o tom, že by Úřad v této věci vybočil ze své dosavadní rozhodovací praxe.

K přezkumu obchodních podmínek Úřadem

104. Předtím, než dojde k vypořádání námitek rozkladu ve vztahu ke smluvním podmínkám, je nezbytné připomenout závěry Úřadu učiněné v bodě 145. odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to ve vztahu k možnosti Úřadu vyjadřovat se ke smluvním, resp. obchodním podmínkám. Úřad může v rámci přezkumu obchodních podmínek pouze posuzovat, zda nejsou obchodní podmínky zjevně nepřiměřené požadovanému cíli a zda nepředstavují neúnosné narušení některé ze základních zásad zákona. Jeho přezkumná pravomoc smluvních podmínek je tak omezena.
105. Právě řečené nachází oporu např. v rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 76/2018-226 ze dne 3. 1. 2019, v němž je uvedeno: *„Přestože smluvní podmínky se obecně nacházejí mimo možnosti přezkumu ze strany žalovaného, neboť jistě není (a nemůže být) úkolem žalovaného, aby při přezkoumání úkonů zadavatele hodnotil vhodnost, přiměřenost či vymahatelnost soukromoprávních podmínek stanovených zadavatelem v zadávací dokumentaci, a tím se stal arbitrem výlučně soukromoprávního střetu představ zadavatele i dodavatele ohledně konkrétních parametrů jejich vzájemného závazkového vztahu, v případech sporu mezi zadavatelem a dodavatelem ohledně dodržení především § 6 odst. 1 a 2 ZZVZ konkrétním nastavením těch zadávacích podmínek, jež se po uzavření smlouvy projeví jako podmínky smluvní, žalovaný pravomoc k posouzení těchto podmínek má – a pro svoje rozhodování ohledně zákonnosti postupu zadavatele podle ZZVZ je posoudit musí. Excesivně nastavené zadávací podmínky, byť by se měly projevit coby podmínky smluvní „až“ po uzavření smlouvy, tedy po skončení zadávacího řízení, mohou mít mnohdy shodně negativní vliv na účast dodavatelů v zadávacím řízení jako kupř. nepřiměřeně nastavené podmínky kvalifikace či hodnocení nabídek, neboť mohou působit stejně eliminačně, a tudíž nepřiměřeně a diskriminačně, a tedy jejich konkrétním nastavením (coby součástí zadávacích podmínek) může k porušení ZZVZ dojít.“*
106. Navrhovatel v rozkladu tento závěr rozporuje, když si v bodě 145. odůvodnění napadeného rozhodnutí citovanou pasáž rozsudku Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 9 Afs 21/2013 ze dne 30. 4. 2014 vykládá jinak. Navrhovatel má za to, že Úřad má řešit otázky rozporu zadávacích podmínek se soukromým právem. S tímto názorem navrhovatele nelze souhlasit, neboť ve výše specifikovaném rozsudku Nejvyšší správní soud jasně uvedl, že úkolem Úřadu není, aby při přezkoumání úkonů zadavatele hodnotil vhodnost, přiměřenost či vymahatelnost soukromoprávní podmínky stanovené zadavatelem v zadávací dokumentaci.
107. Obdobný názor je pak vyjádřen v rámci rozhodnutí č. j. ÚOHS-R0166/2018/VZ-00267/2019/321/ZSř ze dne 4. 1. 2019, v němž je uvedeno, že *„(...) obchodní podmínky obsažené v rámcové dohodě a kupní smlouvě představují specifickou část zadávacích podmínek, která reflektuje potřeby zadavatele a působí zpravidla vůči všem dodavatelům stejně. S tím souvisí i omezená přezkumná pravomoc Úřadu ve vztahu k obchodním podmínkám. Úřad při výkonu své pravomoci přezkoumává soulad postupu zadavatele v zadávacím řízení se zákonem, není však jeho úkolem hodnotit vhodnost a správnost*

stanovených obchodních podmínek nebo kontrolovat či korigovat vyváženost těmito podmínkami definovaného smluvního vztahu.“. V souvislosti se shora citovaným pak předseda Úřadu v rámci předmětného rozhodnutí odkazuje na již zmíněný rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 48/2011-69 ze dne 28. 2. 2013, přičemž k tomu lze doplnit, že „[v]ýše uvedeným však není ani řečeno, že by obchodní podmínky byly z přezkumu Úřadem vyloučeny zcela. Obchodní podmínky, které jsou součástí závazných návrhů rámcové dohody a kupních smluv, zejména nesmí porušovat zásady, na kterých zákon spočívá, a nesmí být zjevně excesivní. V tomto smyslu je však též omezen jejich přezkum ze strany Úřadu. Zadavatel také nesmí stanovením obchodních podmínek obcházet stanovení jiných zadávacích podmínek, například podmínek kvalifikace.“.

108. Jinak řečeno, jestliže konkrétní soukromoprávní podmínka vymezená zadavatelem nepředstavuje zjevný exces, jenž by atakoval základní zásady zadávání veřejných zakázek, pak Úřad není oprávněn dovodit porušení zákona například na základě toho, že smluvní podmínka není vhodná, nebo přiměřená (v intenzitě nenarušující základní zásady zadávání veřejných zakázek).
109. Dále platí, že odkaz navrhovatele na rozhodnutí předsedy Úřad sp. zn. ÚOHS-R0016/2017/VZ ze dne 23. 3. 2017 není případný, neboť v tomto rozhodnutí posuzoval kvalifikační požadavek, nikoli smluvní podmínku jako v tomto případě.
110. Navrhovatel je nadále toho názoru, že smluvní podmínky, které namítal v návrhu, lze považovat za nepřiměřené, excesivní.
111. V následujících odstavcích, které jsou rozdělené do jednotlivých argumentačních částí, budou rozvedeny důvody, které vyvracejí názor navrhovatele, že smluvní podmínky jsou excesivní.

K okruhu námitek navrhovatele týkajících se čl. 20.7 čl. 20. závazného návrhu smlouvy

112. Článek 20. závazného návrhu smlouvy upravuje problematiku kybernetické bezpečnosti. Bod 20.7 uvedeného článku pak obsahuje ustanovení týkající se povinnosti poskytnout součinnost při zákaznickém auditu v minimálním rozsahu 10 člověkodnů (dále jen „ČD“). Navrhovatel tento požadavek rozporoval s tím, že rozsah součinnosti může být též 20 či 30 ČD – tedy, že je *de facto* neomezený. Zadavatel až v rozhodnutí o námitkách i ve vyjádření k návrhu (ale nikoliv v příslušném vysvětlení ZD) trval na tom, že poskytnutím součinnosti v rozsahu 10 ČD je závazek splněn a dále netrvá. Relevantní ustanovení návrhu smlouvy a dotčená vysvětlení zadavatele jsou citována v bodech 82. a 86. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Úřad se otázkou zabýval v bodech 151. a násl. téhož rozhodnutí.
113. Úřad i v této části posuzoval, zda je navrhovatelem namítaná smluvní podmínka uvedená v závazném návrhu smlouvy stanovena zjevně nepřiměřeně. Úřad správně nejprve zhodnotil, že ze sporného ustanovení a z vysvětlení ZD jednoznačně neplyne, že po poskytnutí součinnosti 10 ČD již dodavatel zavázán k další součinnosti není. Jak z výše uvedeného vyplývá, tuto informaci se potenciální dodavatelé mohli dozvědět až z rozhodnutí o námitkách zadavatele.
114. Úřad ovšem tuto smluvní podmínku zhodnotil v celém kontextu smlouvy a zadávací dokumentace, když učinil závěr, že poskytování součinnosti auditu 2 krát ročně je relativně marginální část plnění veřejné zakázky. Úřad dospěl k závěru, že částka za poskytování

součinnosti při auditu min. 2 ročně v rozsahu 10 ČD je relativně nevýznamná ve srovnání s částkou 171 mil. Kč bez DPH, která představuje předpokládanou hodnotu veřejné zakázky. Proto dle Úřadu znění předmětné smluvní podmínky včetně podaného vysvětlení není způsobilé ovlivnit hospodářskou soutěž. Dodavatelům schopným a ochotným podat nabídku se stran předmětné smluvní podmínky dostalo dostatečných informací k jejímu podání. Všichni dodavatelé účastníci se zadávacího řízení totiž mají jistotu, že vybraný dodavatel poskytne minimálně 2x za rok součinnosti při auditu v rozsahu minimálně 10 ČD.

115. Předseda Úřadu považuje za správný závěr Úřadu, že navrhovatele reálně nestíhala ekonomická nejistota, neboť pokud jde v případě poskytování součinnosti při auditu o činnost zařazenou do služeb KS1.7, tj. do služeb poskytovaných na vyžádání, které jsou hrazeny cenou za reálně poskytnuté ČD, pak měl navrhovatel jistotu, že si bude moci účtovat počet reálně odpracovaných ČD, a nejedná se tak o exces ve smyslu zjevné nepřiměřenosti smluvní podmínky v kontextu celé veřejné zakázky. Námitka navrhovatele, že tato smluvní podmínka je nepřiměřená, je nedůvodná.
116. Předseda Úřadu tak souhlasí s názorem Úřadu, že zde není dán důvod pro uložení nápravného opatření, neboť formulace namítané soukromoprávní podmínky vymezená zadavatelem nepředstavuje zjevný exces, jenž by atakoval faktickou možnost plnění veřejné zakázky. Obecně platí, že zadavatel nepochybně, pokud jistou vlastní míru nejistoty ohledně budoucího plnění promítne do zadávacích podmínek, čímž „donutí“ dodavatele přijmout přiměřené podnikatelské riziko spojené s tím, v jakém rozsahu bude služba ve výsledku realizována (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 4. 2021, č. j. 29 Af 63/2020-213, který se sice týkal skutkové odlišné věci, ale právě uvedený obecný závěr z něj i tak lze vyvodit).

K námitkám navrhovatele týkajících se bodu 16.10 čl. 16. závazného návrhu smlouvy

117. Čl. 16.10 závazného návrhu smlouvy upravuje problematiku posouzení zadavatelem zamýšlené změny systému. Dodavatel je dle něho zavázán na požádání zadavatele, uskutečněné v záruční době, posoudit zadavatelem zamýšlenou změnu systému, za což mu zadavatel uhradí prokázané účelně vynaložené náklady. Problematiku Úřad řeší v bodech 156. a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí.
118. Úřad správně posoudil výše uvedenou smluvní podmínku, když dospěl k závěru, že smluvní podmínka je stanovena jednoznačně, neboť ze znění bodu 16.10 závazného návrhu smlouvy bez pochyb vyplývá, že daná povinnost je omezena záruční dobou, přičemž zadavatel se zavazuje uhradit vybranému dodavateli protiplnění ve výši hodnoty účelně vynaložených nákladů.
119. Úřad ani zde neshledal porušení zákona zadavatelem (podrobně bod 163. odůvodnění napadeného rozhodnutí). S tím se předseda Úřadu ztotožňuje.

K okruhu námitek týkající se bodu 12.7 čl. 12. závazného návrhu smlouvy

120. Ohledně bodu 12.7 článku 12. závazného návrhu smlouvy je mezi stranami spor ohledně rozsahu poskytované součinnosti nezbytné pro provázání systému, jehož se týká veřejná zakázka, s dalšími systémy. Relevantní ustanovení návrhu smlouvy a dotčená vysvětlení zadavatele jsou citována v bodech 80. a 84. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Úřad se otázkou zabýval v bodech 164. a násl. téhož rozhodnutí.

121. Úřad v tomto bodě jednoznačně uvedl, které činnosti (tj. součinnost spočívající v poskytnutí informací, předání dokumentace a konzultační činnost spojená s dokumentací) budou zahrnuty v ceně plnění. Z uvedeného tak nevyplývá, že by tyto činnosti měly být poskytovány zdarma. Zadavatel také osvětlil, že plnění spočívající ve změně IPPD je plnění v rámci služeb rozvoje a je takto i hrazeno (viz k tomu odkaz na čl. 8 závazného návrhu smlouvy, jenž upravuje způsob poskytování rozvoje a školení).
122. Vysvětlení ZD a smluvní podmínky jsou součástí jedné zadávací dokumentace a musí být vykládány ve vzájemném souhrnu. Jestliže tedy zadávací dokumentace obsahuje závazný návrh smlouvy, jehož smluvní podmínka byla vysvětlena v rámci vysvětlení ZD, dodavatelé by měli svoji nabídku připravit ve smyslu tohoto vysvětlení. Dodavatelům tak nebyly poskytnuty neurčité informace.
123. Na tomto místě je nutno zopakovat, že úkolem Úřadu není hodnotit vhodnost či správnost stanovených smluvních podmínek. V případě přezkumu obchodních podmínek, jak již bylo v bodu 104. - 108. tohoto rozhodnutí uvedeno, Úřad posuzuje pouze to, zda nejsou obchodní podmínky zjevně nepřiměřené k požadovanému cíli a zda nepředstavují neúnosné narušení některé ze základních zásad zákona. Zadavatel v kontextu poskytnutých vysvětlení ZD stanovil smluvní podmínku srozumitelně resp. transparentně, neboť je z ní zřejmé, do jakých podmínek potenciální dodavatelé vstupují.
124. Rovněž tato smluvní podmínka nepůsobí vůči potenciálním dodavatelům diskriminačně, neboť všichni potenciální dodavatelé jsou s ní seznámeni již od počátku zadávacího řízení. Je pak na zvážení jednotlivých dodavatelů, zda takovou smluvní podmínku budou akceptovat, či nikoli, a zda podají nabídku. Všichni potenciální dodavatelé byli tudíž srozuměni s tím, že pokud mají zájem veřejnou zakázku v praxi realizovat, a tím generovat zisk, musí být připraveni zahrnout do ceny plnění součinnost v poskytnutí informací (v poskytnutí rozboru), předání dokumentace a konzultační činnost spojenou s dokumentací. V případě, že dojde k realizaci změn či úprav IPPD, ta je prováděna v rámci služeb rozvoje a takto je i placena. Předseda Úřadu tak považuje za správný závěr Úřadu, že zde není dán důvod pro uložení nápravného opatření.
125. Závěrem odůvodnění tohoto rozhodnutí předseda Úřadu považuje za důležité, se vyjádřit k námitkám navrhovatele ohledně porušení některých zásad správního řízení (zásady nestrannosti a objektivního postupu správního orgánu, zásady legitimního očekávání a materiální pravdy) ze strany Úřadu. Předseda Úřadu po posouzení skutkového stavu nesouhlasí s názorem navrhovatele, že by Úřad pouze nekriticky přebíral argumentaci zadavatele a zcela ignoroval argumenty a důkazy předložené navrhovatelem. Úřad dostatečně zjistil skutečný stav věci a ze své rozhodovací praxe nevybočil. Obecná argumentace navrhovatele ohledně porušení zásad správního řízení se vztahuje k napadenému rozhodnutí jako celku. Došlo-li k vypořádání konkrétních námitek, které směřují proti jednotlivým právním posouzením, a posouzení dílčích částí napadeného rozhodnutí, předseda Úřadu má za to, že tím byly vypořádány i výše uvedené obecné námitky (viz str. 2- 6 rozkladu) navrhovatele.
126. Tento závěr lze podpořit i rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 252/2019 ze dne 4. 12. 2019, ve kterém soud uvedl: „*NSS dále konstatuje, že rozsah reakce na konkrétní námitky je spjat s otázkou hledání míry. Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci*

soudní) řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze vykládat jako povinnost detailně odpovědět na každou námitku. Proto zpravidla postačuje vypořádat alespoň základní námitky účastníka řízení (viz rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-130), případně dát i jen implicitní odpověď (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2009, sp. zn. II. ÚS 2774/09, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011-72).

Předseda Úřadu v tomto rozhodnutí doplnil odůvodnění o argumentaci, která nezazněla v napadeném rozhodnutí (což bylo avizováno již v bodě 26. odůvodnění tohoto rozhodnutí o rozkladu). Odůvodnění Úřadu, které je uvedeno v napadeném rozhodnutí, a odůvodnění tohoto druhostupňového rozhodnutí ve stejné souvislosti je nutno posuzovat komplexně a ve vzájemné, širší souvislosti, přičemž je přípustné, aby nedostatky jednoho mohly být zhojeny argumenty druhého. Vzhledem k uvedenému tak předseda Úřadu považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné.

127. S ohledem na dosud řečené je patrné, že navrhovatel ani námitkami v rozkladu neprokázal, že by se zadavatel dopustil porušení zákona. Úřad tak správně dospěl k závěru, že ve zdejším případě nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření spočívajícího ve zrušení zadávacího řízení.

VI. Závěr

128. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v posuzovaném případě v souladu s relevantními právními předpisy, dospěl předseda Úřadu k závěru, že nastaly podmínky pro potvrzení napadeného rozhodnutí, a to z důvodů výše uvedených.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

1. Ministerstvo práce a sociálních věcí, Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2
2. S&T CZ s.r.o., sídlem Na Strži 1702/65, 140 00 Praha 4

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy